

ret nødvendigt for det Resultat, vi ere komne til. Men jeg vil blot sige, at hvis dette Selskab paa Grund af sin Alliance med Statsanstalten er 15—16 pCt. billigere end andre Selskaber, er der endnu mindre Grund til at give det en særlig Begunstigelse fremfor dem. — Det ærede Medlem talte saa om, at det var et saa fortræffeligt Selskab, her fik man Henstand, naar der kom arbejdsløse Tider, naar der kom Invaliditet og deslige, det faar man ikke i noget andet Selskab. Han fik i den Henseende Understøttelse fra den ærede Minister, der ogsaa stærkt kom ind paa dette, at det var saa fortræffeligt, at dette Selskab saaledes understøttede sine forsikrede. Jeg vil sige, at hverken den ærede Minister eller det ærede Medlem har jo sat sig ind i de Forhold, hvorom de tale. I Selskabets Statutter, som jeg her har, staar der ikke noget som helst om nogen *Ret* for de forsikrede til at faa Afslag i Præmien i Tilfælde af Sygdom, Invaliditet eller Arbejdsløshed. Der staar, at der skal oprettes en Fond, og at man saa *kan ansøge*, men Fonden skal først skaffes. Indtil det er sket, virker ganske vist denne Garantifond paa 20,000 Kr., men man skal søge om en saadan Begunstigelse, og det beror da paa Forretningsudvalgets, eventuelt Repræsentantskabets allernaadigste Beslutning, om man kan faa noget. Og det, man da faar, er en Henstand, et Laan, men det skal tilbagebetales i den nærmest følgende Tid, og kun ved overvejende og fuldstændig Invaliditet ydes der Hjælp som en Gave, det vil sige, for saa vidt der overhovedet gives. Nu skal jeg fortælle den højtærede Minister og det ærede Medlem, at i „Dansk Folkeforsikringsanstalt“ er Forholdet det, at der har man en fuldstændig Ret. I denne Anstalt befrier Invaliditet ligefrem fra Præmierne uden nogen som helst Anøgning og uden nogen som helst Gunst eller Naade, man faar det uden videre. Under den store Lockout for nogle Aar siden stillede dette Selskab sig saaledes, at det uden videre til alle sine arbejdsløse Medlemmer sagde: Vi renoncere for Tiden paa at kræve nogen som helst Præmie, I kunne vente med at betale den til den Tid, hvor I faa Arbejde. — Saa kom da ikke og sig os, at her skulde være en Forskel mellem det i Lovforslaget omhandlede Selskab og de andre til Fordel for dette. Nej, dette Selskab, det er stiftet for at konkurrere med de bestaaende og meget vel udrustede Selskaber, navnlig „Dansk Folkeforsikringsanstalt“; det har

taget dennes Statutter og skrevet dem af, naturligvis indført en lønnet Forretningsfører, et lønnet Forretningsudvalg osv. Men det behøves slet ikke, der er ikke nogen Trang til denne Anstalt. Og hvad jeg bestemt maa fremhæve, er, at man har ganske Uret, naar man paastaar, at dette Selskab skulde byde Fordele i de Retninger, jeg har tilladt mig at nævne.

Naar det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds siger, at dette er dog en god Sag, som man bør støtte, vil jeg sige, at jeg støtter gerne en god Sag, men jeg vil ikke støtte nogen enkelt Samfundsklasse ved at give saadanne Begunstigelser. Og dette er en Begunstigelse, ikke en Gang til en enkelt Samfundsklasse, som det ærede 12te kongevalgte Medlem (Andersen-Nygaard) sagde, men kun til en særlig begrænset Del af en saadan, nemlig de københavnske Arbejdere. Jeg understøtter dem gerne, men vel at mærke kun i samme Omfang som alle andre Arbejdere i Landet. Jeg vil ikke være med til at gøre Forskel paa Folk. Jeg vil ikke, som det ærede 12te kongevalgte Medlem, overhovedet gøre Forskel paa Samfundsklasser. Vort Ændringsforslag taler ikke om Samfundslag. Det er ganske ligegyldigt, hvem der forsikrer sig, den vedkommende skal have Stempelfrihed for Policier indtil 1,000 Kr., det kan saa være Mand eller Kvinde, Haandens eller Aandens Arbejdere, smaa Embeds- og Bestillingsmænd, alle komme de ind under vort Forslag. Men det her foreliggende Forslag er et rent Monopol til Begunstigelse for en enkelt sluttet Kreds, der har fundet paa at ville stifte et Selskab — det har formodentlig været en Mand, der har villet have et lønnet Embede som Forretningsfører — det er det, der er sket her.

Og naar der saa svares, at Følgen af vort Ændringsforslag vil blive det, at Lovforslaget vil blive standset, saa siger jeg: Nuvel, saa maa det standses. Daarlige Lovforslag skulle i alt Fald ikke have vor Støtte og faa ikke min. Og det kan under alle Omstændigheder ikke blive vor Skyld, at det standses. Vi maa have Lov at have vor Mening. Naar man gør, hvad vi ville gøre, nemlig gøre Begunstigelserne lige for alle, saa gad jeg egentlig vidst, hvem der handler rigtigst, den, der gør det, eller den, der vil begunstige særlige Samfundsklasser eller Afdelinger af Befolkningen. Naar den ærede Minister forbavsedes over, at vi stille os, som vi gøre til dette Lovforslag, maa han derfor beholde denne Forbavelse selv; jeg kan ikke sige